

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 433

гр. Стара Загора, 26.03.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно частно гражданско дело № 20265500500203 по описа за 2026 година

Производството е на осн. чл.275 във вр. с чл.410 от ГПК.

Делото е образувано по частна жалба вх.№ 922/06.02.2026г. от „А.с.в.“ /АСВ/ ЕАД, гр.С. против Разпореждане № 542/03.02.2026г., постановено по ч.гр.д.№ 107/2026г. по описа на РС- гр.Чирпан, обл.Старозагорска, с което е било отхвърлено изцяло заявлението на частния жалбоподател за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК срещу пълнолетната българска гражданка Ц. Ю. А. от с.Х.Д., ***. Частният жалбоподател излага доводи за неправилност и незаконосъобразност на разпореждането, като сочи подробни фактически и правни съображения в частната си жалба и моли настоящия въззивен съд да отмени изцяло обжалваното разпореждане и да се произнесе по същество.

Въззивният съд, след като обсъди изложените в частната жалба оплаквания, материалите по първоинстанционното дело и мотивите на атакуваното разпореждане, намери за установено и доказано следното:

Частната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от активно процесуално-легитимирано лице, в предвидения законен 1- седмичен срок за обжалване, срещу подлежащ на инстанционен контрол първоинстанционен съдебен акт и в изискуемата се законова писмена форма.

Разгледана по същество, ч.жалба се явява изцяло основателна и доказана, тъй като първоинстанционното производство е било образувано по заявление по реда на чл.410 от ГПК от „А.с.в.“ /АСВ/ ЕАД, гр.С. срещу длъжника Ц. Ю. А. от с.Х.Д., *** за издаване на заповед за изпълнение за сумите: 344,97 евро - главница, представляваща задължение по Договор за кредит за покупка на стоки или услуги № CREX-20690014 от дата 18.07.2024

г.; 88,40 евро - договорна лихва за периода от 01.09.2024г. до 01.05.2025г., 26.98 евро – мораторна лихва за периода от 02.09.2024г. до 20.01.2026г., ведно със законната лихва за забава върху главницата от 20.01.2026г. В заявлението изрично е посочено, че вземането произтича от Договор за кредит за покупка на стоки или услуги № CREX-20690014 от дата 18.07.2024г., сключен между „Ю.Б.“ АД /като заемодател/ и Ц. Ю. А. /като заемополучател/, като заемодателят има право да прехвърли вземането си по договор за паричен заем на трето лице. Вземането е прехвърлено в полза на заявителя с договор за цесия на 15.02.2022г. и Приложение № 1 към него.

С предходно разпореждане от 21.01.2026г. заповедният РС е указал на заявителя да представи по делото в 3-дневен срок от получаване на съобщението доказателства за договора за цесия и за съобщаването му на длъжника, като е било указано, че при неизпълнение на указанията съдът на основание чл.411, ал.2, т.1 от ГПК ще отхвърли исканото издаване на заповед за изпълнение.

С молба от 30.01.2026г. заявителят е взел становище по указанията и не е представил исканите от съда доказателства.

С обжалваното Разпореждане заповедният РС е отхвърлил молбата за издаване на заповед за изпълнение, като отказът е обоснован с обстоятелството, че не отговаря на изискванията на чл.410, ал.3 от ГПК и не са изпълнени указанията, дадени от съда с разпореждане № 299/21.01.2026г. Поради тази причина било предвидено и задължение за заявителя да представи съответния договор, от който произтича претендираното вземане и относимите общи условия- т.е. пределите на изследване от РС в рамките на заповедното производство били значително разширени. Счита, че активната процесуална легитимация на заявителя също попадала в тези предели и следвало да бъде установена със съответните писмени документи, тъй като при наличие на законови задължения, РС следвало да изследва съответния потребителски договор за неравноправни клаузи, и по аргумент за по-силното основание, той имал задължение да изследва и дали заявителят е титуляр на претендираното вземане.

Въззивният съд в настоящия си състав счита, че Разпореждането е неправилно, тъй като съгласно разпоредбата на чл.411, ал.2 от ГПК съдът разглежда заявлението и издава заповед за изпълнение, освен когато искането не отговаря на изискванията на чл.410 от ГПК и заявителят не отстрани допуснатите нередовности в дадения му законен 3-дневен срок; когато искането е в противоречие със закона или с добрите нрави; когато искането се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител или е налице обоснована вероятност за това; когато длъжникът няма постоянен адрес или седалище на територията на Р. България и когато длъжникът няма обичайно местопребиваване или място на дейност на територията на Р.

България. Съгласно разпоредбата на чл.410, ал.2 от ГПК заявлението трябва да отговоря на изискванията на чл.127, ал.1 и 3 и чл.128, т.1 и 2 от ГПК. Следователно изричното законово препращането не се отнася до разпоредбата на чл.127, ал.2 от ГПК, предвиждаща задължение за ищеца /респективно заявителя/ да посочи и да представи писмени доказателства, установяващи конкретните обстоятелства, от които произтича вземането му, понеже в заповедното производство съдът няма право да проверява дали вземането съществува, с изключение на вмененото му задължение да следи за наличието на неравноправна клауза или обоснована вероятност за това. Задължението на заявителя по чл.410, ал.3 от ГПК към заявлението да прилага договора, ако вземането е свързано с договор, сключен с потребител, е въведено от законодателя именно, за да даде възможност на заповедния съд да прецени дали искането се основава на неравноправна клауза или не. Във всички останали случаи преценката дали искането противоречи на закона или е в противоречие с добрите нрави е ограничена до информацията, съдържаща се в самото заявление, поради което съдът няма право да тълкува тази норма разширително. Промяната в субектите на облигационното правоотношение, касаеща титуляра на вземането по заема, с оглед целта на производството, е да се провери дали вземането е спорно и смисъла на закона е извън обхвата на хипотезата по чл.410, ал.3 от ГПК. Затова нито непредставянето на договора за цесия, нито на доказателства за уведомяването на длъжника за нея се явява нередовност, подлежаща на отстраняване от заявителя по реда на чл.411, ал.2, т.1 от ГПК. Следователно РС е излязъл извън рамките на своята законова компетентност, като е указал на заявителя да представя доказателства в производство по издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК.

С оглед на всички тези съображения въззивният съд намира, че обжалваното разпореждане следва да бъде отменено, а делото- върнато на заповедния РС за продължаване на съдопроизводствените действия след извършване на преценка на основанията, предвидени в чл.411, ал.2 от ГПК, които са единствените законови пречки за евентуалното неиздаване на исканата заповед за изпълнение.

Това въззивно съдебно определение е окончателно и не подлежи на обжалване пред по- горен съд.

Ето защо воден от горните мотиви и на осн. чл.275 във вр. с чл.410 и чл.411 от ГПК, въззивният ОС- Ст.Загора

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Разпореждане № 542/03.02.2026г. по ч.гр.д.№ 107/2026г. по описа на РС - гр.Чирпан, обл.Старозагорска.

ВРЪЩА делото обратно на РС- гр.Чирпан, обл.Старозагорска за издаване на заповед за изпълнение по заявлението на „АСВ“ ЕАД, гр.С., освен ако са налице основанията, предвидени в чл.411, ал.2 от ГПК, които са законовата пречка за издаване на заповед за изпълнение.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____